

отговори. »Нека ма провжзгласатъ. . . Нека говори кой що ще; нашите сърца знаятъ, че ние не сме кокошари, а народни хора, войници. . . Нашата чета ще бжде народна чета.« Послѣ тия думи азъ захванахъ още повече да обичамъ това момче. Въ Бѣлградъ направихме слѣдующиятъ планъ. Кжршовски трѣбаше да иде съ вапорътъ, да мине презъ Елена, презъ Габрово, презъ Сливенъ и пр. и да извѣсти нашите приятели, че азъ ща да излѣза на Стара-планина. Трѣбаше да са видиме и да са споразумѣме. Иванъ отиде да испжлни своята длжнность; а азъ са вжрнахъ въ Паракинъ и намѣрихъ са съ Коста-войвода. Испроводихме шесть момчета напредъ, а ние поведохме други десетъ. Трѣбаше да са сжбереме въ Зайчаръ; но зайчарскиятъ начальникъ нарѣдилъ по край градътъ стража, за да ни хванатъ и да ни зематъ оружието. Трѣба да ви кажа и това, че ние имахме въ Зайчаръ много приятели. Дѣдо Иванъ испроводи едно момче да ни срѣшне и да ни каже, да не ходиме въ гореказанниятъ градъ. Трѣба да кажа нѣколко думи и за дѣда Ивана. Дѣдо Иванъ бѣше единъ отъ ония бжлгаре, които сж посвѣтили сичкиятъ си животъ на Бжлгария и на нейната свобода. Повече азъ и не зная какво да кажа за тоя човѣкъ! И така, ние преминахме по край Зайчаръ, преминахме и Тимокъ, преминахме границата и запрехме са. Преди да стжнимъ въ Бжлгария, ние избрахме за войвода Коста-войвода и обѣщаме му са да го слушаеме. На другиятъ день единъ бжлгаринъ изъ село Бойница, който бѣше ходилъ въ Зайчаръ да са види съ своите роднини, ни каза, че дружината ни, която щеше да дойде послѣ насъ, била